

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Sunt qui dicant.

Organ for Haslev Gymnasium.

Nr. 5.

Torsdag den 3. Juni.

1915.

Foraars= betragtninger.

—o—

Endelig har vi da faaet Foraar. Naturen staar nu i sin fejreste Pragt, overalt dufter det af blomstrende Æble- og Pæretræer, og jublende Fuglesang fylder Luften

Vi har rigtig haft „hvid Pinse“, saadan som det hører sig til. — — Pinseferien er nu snart til Ende, det bliver nok helt strængt at komme i Skole igen, hvis denne Varme da bliver ved! I disse Dage kan man jo umuligt andet end ligge i Haven hele Dagen og drive. For at berolige mine Omgivelser og mig selv tager jeg stadig Bøgerne med „for at repetere lidt“, — Eksamen nærmer sig jo i en uhyggelig Grad, saa man maa være flittig! — Jeg har hørt, at Varmen kan virke saa stærkt paa Hovedet, at man ikke kan taale at arbejde for meget, — det er sikkert Tilfældet med mig!

Det er helt underligt at komme en Tur ned ad Gaden i denne Tid, man møder næsten ingen Kammerater; enten bestiller de ikke andet end at repetere, eller ogsaa er de bortrejst, — det sidste er desværre vist det mest sandsynlige!

Den store, nye Gymnasiaebygning er kun halvt oplyst om Aftenen. Fra øverste Etage skinner der hver Aften et enligt Lys; det er „Langeland“, som bor der, han er den eneste Beboer paa Elevgangen for Tiden, alle de andre er nu spredt for alle Vinde. — — Hver Gang jeg passerer Gymnasiet, betragter jeg den store, hvide Gavl og tænker paa, hvor

dejligt det bliver, naar hele Skolebygningen staar færdig. Der bliver da Plads til at røre sig, selv om Elevantallet stiger til det dobbelte!

Det er underligt at tænke paa, at der allerede næsten er gaaet et Aar, siden Gymnasiet begyndte. Det kan saamænd ikke vare længe, inden Skolen demitterer det første Hold Studenter! Gid de gamle Elever saa vil blive ved at holde Forbindelsen vedlige med Skolen.

Jeg har hørt mange sige, at de Mennesker, man kommer til at kende bedst og holde mest af, er gamle Skolekammerater. Det er vist ogsaa rigtigt, for der er nu ingen, der som Kammerater kan slibe hinanden af og dog være Venner.

Kammeratskabet her paa Skolen har efter min Mening en Fejl; der er kun rigtig Kammeratskab i de enkelte Klasser, det er f. Eks. ikke saadan, at de smaa mærker, de har virkelige Venner og Kammerater i de store Elever.

Paa mange engelske Drengeskoler udvælger hver af de større Elever sig sin „fag“ (Oppasser), blandt de smaa. Den store skal hjælpe den lille med Lektierne, beskytte ham mod de andre Drenges o. s. v.; til Gengæld skal „the fag“ løbe Ærinder og paa alle mulige Maader yde den anden Tjenester. Paa den Maade opstaar der ofte Venskaber, der varer Livet igennem.

Gid der paa Haslev Gymnasium maa komme mere af det Sind blandt Eleverne indbyrdes, saa vil Tonen paa Skolen blive en anden og bedre!

Kammeraters Indflydelse paa hinanden er stor.

Et Menneske er hele Livet præget af de Indtryk, det fik som Barn. I.

Bommelum.

—o—

Vi kommer ud af Sengen i en Fart,
Bommelum,
naar der blir' kaldt, og det er ikke rart,
Bommelum,
og vi faar Havregrød med Klumper i,
Bommelum,
og det kan jeg nu slet ikke li',
Bommelum.

Naar Tiden kommer, skynder vi os ud
i Sne og Sjap, i Føre og i Slud
for ned at slide hele denne Dag,
og det er saadan nu sin egen Sag.

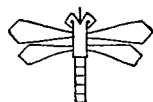
Mit bedste Fag, det er jo ej Latin,
og naar jeg ikke kan det, faar jeg Klin,
især naar der er ikke godt Humør,
og naar jeg saa er ved at løbe tør.

Jeg tror alivel' bedst, at jeg kan Fransk,
skønt Ligheden den er ej stor med Dansk;
og dernæst tror jeg bedst, at jeg kan Tysk,
fordi det er en Smule lig med Jysk.

Naar Klokken ringer, skynder vi os hjem
for der at spise „lidt“ af Frokosten;
min Yndlingsret jeg siger ikke her,
skønt, den er ellers kogte Grisetæ'r.

Nu faar I ikke mere af min Sang,
og jeg maa slutte her for denne Gang,
for jeg maa have mine Lektier lært,
og det er noget, der er meget svært.

F.

3 graa Haar.

(Et Indblik i Matematikkens Verden.)

—o—

Spørger man en af de smaa uskyldige i I. Mellem hvad Matematik er, vil de se lykkelige ud og sige: „Det kender vi ikke, men det er vist morsomt.“ Spørger man en Matematiker, vil hans Øjne skinne som en graadig Kats, og han vil slikke sig om Munden og sige: „Oh, det er saa herligt.“ Spørger man derimod en nysproglig, saa vil han se ud, som om han havde slugt en sur Agurk, og det ellers saa venlige og tiltalende Ydre, der er et særligt Kendetegn paa en sproglig, vil forsvinde, og han vil se saa dum og uforstaaende ud, saa man nærmest skulde tro, han havde sin Plads paa 6. Afdeling og ikke i en civiliseret Skole. For bedre at forstaa, hvorfor den sproglige stiller sig saa uforstaaende overfor det Spørgsmaal, vil jeg tage nogle enkelte Træk fra en Matematiktime.

Det er en solhed Dag, og de nysproglige ligger halvt i Dvale ligesom andre Krybdyr i Varme. En af de mindste Smaapiger i Klassen, et rent Barn, er oppe. Det barnligt søde hos hende er forsvundet, hun staar aldeles melankolsk med Tærne indad. Hun har gjort det ene mislykkede Forsøg efter der andet paa at finde det rigtige Resultat. Hun ser fortvivlet paa Læreren, sine Kammerater og Skoene. Pandekrøllen stryges til Side, men intet vil hjælpe. Naar hun begynder at „vise Tunge“, ved man at Fortvivlelsen er paa sit højeste. „Saa ganger vi ud“, siger Læreren. Hendes Ansigt klarer op, og hun lægger med et elskværdigt Smil Kridtet i Kridtkassen og begynder at gaa ud af Klassen; men et knusende Blik fra Læreren faar hende atter til at tage Kridtet. Snart maa Læreren dog opgive hende, han rykker sig fortvivlet i Haaret saa smaa Totter ryger rundt i Klassen. Nogle af Eleverne ser ængsteligt paa hans omtrent skaldede Hoved og tænker: „Han har vist haft mange af den Slags Elever.“

Den næste er en ung Gentleman. Han gaar med faste Skridt op til Tavlen og kan om

muligt endnu mindre. Læreren skælder ud og sukker skiftevis: „Aldrig har jeg dog troet, at der paa denne grønne Jord kunde findes saadanne Klodrianer for ikke at sige Idioter.“ Atter prøves Feminae. En „forholdsvis“ høj Dame kommer op. Hun maa omtrent bukke sig for at naa ned til Tavlen. Hun skal udføre en Multiplication og gør det mærkværdigvis uden andre Fejl end at mene, at 5×6 er 45; men det er da tilgivelig for en sproglig. Da hun er færdig, vender hun sig stolt om og siger: „Der kan I se, jeg kan.“ En Bifaldsmumlen gaar gennem Klassen: „Ja, hun kan.“

„Ja, det gaar meget sløjt, men lad os nu gennemgaa de Sætninger, vi har lært. Altsaa, jeg springer,“ En Gysen gaar gennem Klassen, og en mørk ung Dame spørger forskrækket, om hun saa ikke maa flytte sig.

Ja, det var nu enkelte Træk fra en Mathematiktime. Jeg vil ikke indlade mig paa at forklare hvad Mathematik er, for Naturen har nu en Gang dannet mig til nysproglig og som Følge deraf, har jeg intet Begreb om dette Emne.

Det eneste Indtryk, jeg har faaet af Mathematik. er en Lærers truende Blik, nogle svævende Bogstaver paa den sorte Tavle og en ulykkelig Skoledisciplin.

Til Slut vil jeg raade Stakler. der skal op i Gymnasiet, af to Onder at vælge det mindste, bliv nysproglig og aldrig Mathematiker.

Men min inderligste Advarsel er: „Bliv aldrig Mathematiklærer“, for det eneste, Mathematiken og Eleverne giver ham tilbage er 3 graa Haar.

Verò.

En Rejsebeskrivelse.

(Fortsat.)

Til denne By var min Bror og jeg altsaa kommet og gik nu paa Jagt efter et Køretøj, som kunde bringe os videre. Endelig fik vi fat i en bekvem Landauer paa Gummihjul, forspændt med nogle taalelig udseende Krikker,

og da ogsaa Kusken saa nogenlunde tilforladelig ud, satte vi os op og begav os paa Vej efter først at have fyldt det halve af Vognen med Kirsebær og Sodavand. Under stadig Omrysten kørte vi ned ad Byens Gader og videre ud over Weichselfloden, hvor en hel Masse smaa Dampere var stødt paa Grund, da det var saa lavvandet, at Flodbunden mange Steder kom til Syne som smaa Øer. Og nu gik det i Skridtgang op ad de stejle, skovklædte Højder paa den anden Side Floden. Vi havde god Tid til at se os om. Neden under os snoede Floden sig, og derovre laa Byen og tog sig i Afstand smukt ud, som den laa der solbeskinnet med Bispens Palads og de mange smukke Huse ud mod Vandet; og over det hele straaede i Solskinnet den pragtfulde forgyldte Kuppel fra den russiske Kirke. Vi kørte nu ned paa den anden Side Bakken, og Byen forsvandt for vore Øjne. Men der var nok af kønt at se paa; thi Vejen gik hele Tiden gennem Skov, og det var Skov, som jeg ikke var vant til at se: mørke hemmelighedsfulde Fyrretræer, hvis Stammer vred og drejede sig, som led de de frygteligste Kvaler, og ind mellem disse. slanke hvide Birketæer med det fineste, lyse Løv, man kan tænke sig. Hist og her afbrødes Skoven af store male- riske Enge, gennemskaaret af Vandløb og med Hundreder brogede, græssende Køer. Jeg husker især én af disse mægtige Enge. En stor Del af den var opfyldt af en Sø, og ved Enden af denne laa en lille Træhytte. I den lille Have voksede der nydelige Buske og en Mængde Iris, og der førte Stier over Engen og ind i Skoven, alle saa yndige, at de, hvis det havde været i Danmark, sikkert alle sammen have heddet „Kærlighedsstier“. Der var saa smukt, saa dansk idyllisk, syntes jeg, at jeg — som altid, naar jeg ser noget kønt — kom til at tænke paa Cæsars Ord, da han første Gang saa Gallien: „Her er kønt! Her kunde man leve et Liv!“ — Kusken underholdt os livligt under Køreturen. Det var en berejst Mand. Han havde været baade i Englaud og Tyskland og remsede en hel Del engelske og tyske Ord op for os, øjensynlig meget stolt over sin Viden, Hans Underholdning blev ofte

afbrudt. Ved de polske Veje findes der nemlig en utallig Mængde Kristus- og Madonnapigurer, Krucifikser, Helgenbilleder o. s. v., og enhver rettænkende Katolik maa ærbødigst tage Hatten af, idet han gaar forbi saadant noget. Kvinderne korser sig. — Omsider naaede vi Maalet for Rejsen. Vi begav os først ind paa et Hotel for at faa noget at spise og fik serveret noget skrækkeligt polsk Stads, som vi ikke rørte meget af. Min Bror havde rigtignok en polsk Pige, der lavede polsk Mad, men de udprægede polske Madfinesser, som f. Eks. hakket Dild paa Grøntsager, Agurkesalat med Fløde i Stedet for Eddike og først og fremmest den skrækkelige Fredags-Fastemad, havde vi hurtigt bedt os skaanet for. Vi syntes, det smagte en lille Smule modbydeligt.

Min Bror fik udrettet sit Ærinde, og vi begav os paa Hjemvejen. Det var blevet temmelig sent, saa vi maatte have Fart paa, hvis vi skulde naa Aftentoget, ellers kunde vi nemlig først komme hjem Kl. 2 om Natten. Jeg sad med Uret i Haanden og passede paa, at vi ikke var mere end de nøjagtigt udregnede 3 Minutter om hver Kilometer. Vi naaede Broen over Weichsel netop som Solen var ved at gaa ned; men vi havde knap Tid til at glæde os over det smukke Syn af Solen, der forvandlede Flodens uklare Vand til flydende Guld; vi havde kun Tanke for Toget, som vi naaede i sidste Øjeblik. Hjemme ventede Helena os med noget Mad, som vi bedre forstod at sætte til Livs end det, vi havde maattet tage til Takke med om Middagen, hvorefter vi tog os et Parti Croquet paa ægte Dansk Maner sammen med de andre unge Danskere, der befandt sig der paa Stedet.

(Fortsættes.)

Gaader.

— 0 —

Hvad er en Cigar?

Det er en Rulle Gift med Ild i den ene Ende og en Idiot i den anden Ende.

* * *

Hvad er et Havebord?

Det er en Pot og en Løgn. (Det bestaar nemlig af fire Pæle og en Plade.)

* * *

Hvad kan man sige om en Hest, der er sky?

Den er højt oppe.

